

EL TRENCACLOSQUES D'EN NICO

CONTE

Hola, em dic Cinc i vull explicar-vos per què la meva amiga Sis i jo vam posar en perill les nostres companyes.

Gràcies a totes nosaltres, els nens poden aprendre els números i divertir-se, això em fa molt feliç. Però quan en Nico, el nen de la casa, munta el nostre trencaclosques i ens col·loca a cadascuna en el nostre lloc, jo ho passo fatal. El meu lloc està en el centre i no puc moure'm, a vegades em falta l'aire.

A la meva amiga Sis i a mi ens encantaria conèixer altres trencaclosques i l'habitació de jocs que hi ha a la casa, segons sembla hi ha centenars de joguines!, així que vam pensar un pla per escapar.

Una nit, mentre totes dormien, ho vam fer. Un dels cotxes de carreres es va unir a nosaltres i es va oferir a portar-nos. Per fi coneixeríem coses noves!

El cotxe va arrencar a tota velocitat. La sala de jocs estava en la planta baixa de la casa, així que hi havia un tram molt perillós en el recorregut, les escales!

—Agafeu-vos fort!— ens va dir el cotxe— Iniciem el descens!
Què divertit! Semblava que anàvem a dalt d'una muntanya russa!
Quan vam arribar a la sala de jocs tothom dormia, ens vam col·locar en un racó i vam esperar que es fes de dia.

El sol va entrar per les finestres i em vaig despertar, no podia creure el que veia!: prestatgeries plenes de joguines, circuits de trens pel terra, bicicletes, disfresses i... fins i tot un tobogan!

El primer que vam fer va ser llençar-nos-hi avall! En el racó de les disfresses, ens vam divertir de valent provant-nos perruques de tots els colors. I vam passar la resta del matí en la prestatgeria dels contes, gaudint d'aventures emocionants.

Aquell lloc era increïble! Ens sentíem felices.

Després de diversos dies recorrent cada racó ens vam acostar a la prestatgeria dels trencaclosques a saludar les nostres companyes.

—Hola som Cinc i Sis!— vam dir molt contentes.

—Hola! Ens coneixem? De quin trencaclosques sou?— ens van preguntar.

—Som d'un que està a l'habitació d'en Nico, no pertanyem a cap d'aquesta sala— vaig dir.

—Volíem conèixer llocs nous, altres joguines i a vosaltres— va dir Sis.

Llavors, una de les peces del trencaclosques més antic de la prestatgeria ens va dir:

—De debò no us n'adoneu del que heu fet? A hores d'ara les vostres companyes estaran dins de la bossa dels trencaclosques incomplets per ser llençades a les escombraries!

—Quina bossa és aquesta?— vaig dir.

—Quan un trencaclosques perd alguna de les seves peces el llencen. Quan descobreixin que no hi sou faran el mateix amb les vostres companyes. Heu de fer alguna cosa el més aviat possible! Sis i jo no podíem creure el que sentíem, nosaltres només volíem divertir-nos i ara, per la nostra culpa, les nostres companyes estaven en perill. Ens vam posar a pensar.

—Ja sé el que farem— vaig dir— Hem d'intentar que en Nico ens trobi i ens retorni a la nostra capsa. El millor serà aparèixer a la cuina a l'hora del berenar, just després puja a la seva habitació a fer els deures.

—Només falten dues hores perquè arribi de l'escola. Heu de caminar molt ràpid i no entretenir-vos pel camí o perdreu la vostra oportunitat— ens van dir.

Vam sortir tot corrents. Després d'una hora caminant, Sis estava esgotada.

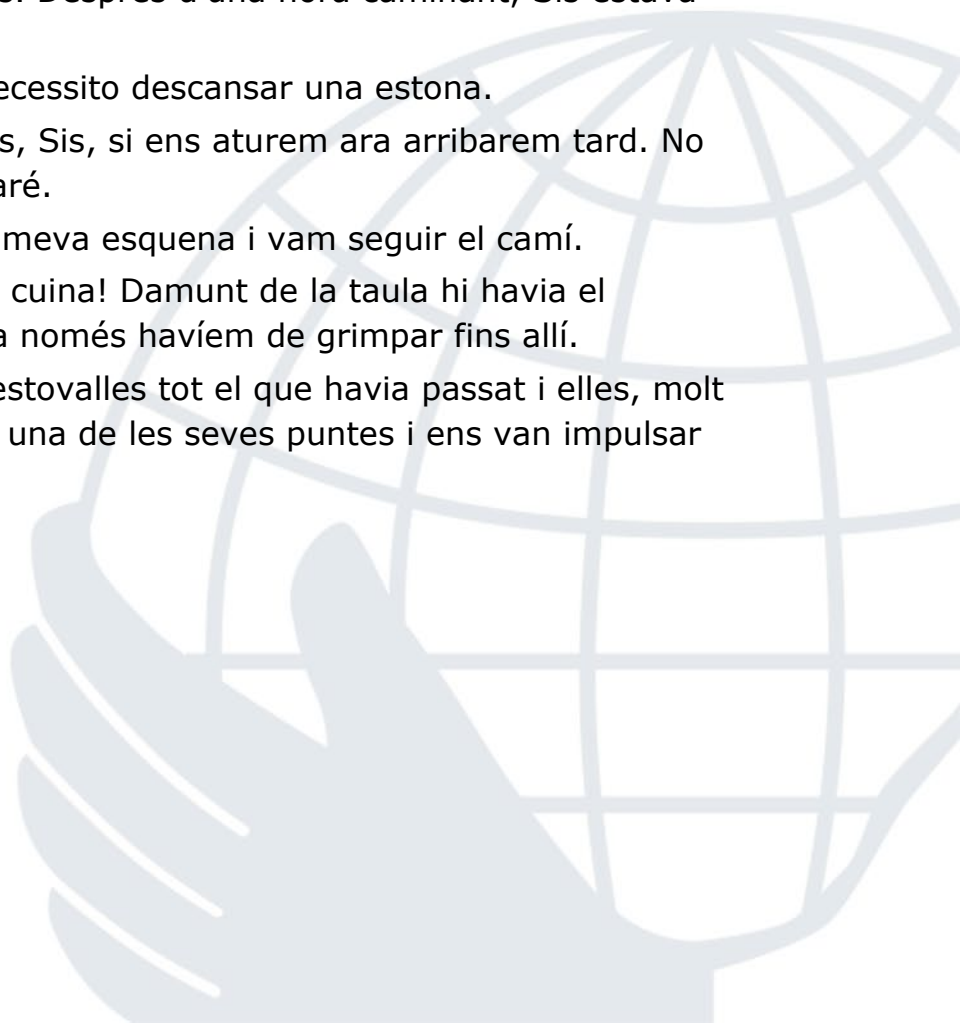
—No puc més Cinc, necessito descansar una estona.

—Però no tenim temps, Sis, si ens aturem ara arribarem tard. No et preocupis jo t'ajudaré.

Vaig col·locar Sis a la meva esquena i vam seguir el camí.

Per fi vam arribar a la cuina! Damunt de la taula hi havia el berenar d'en Nico. Ara només havíem de grimpar fins allí.

Li vam explicar a les estovalles tot el que havia passat i elles, molt amables, van allargar una de les seves puntes i ens van impulsar fins a dalt.

CONTE

El pla va funcionar! En Nico va agafar un tros de xocolata i a nosaltres, i va pujar a la seva habitació. Arribaríem a temps o les nostres companyes estarien ja a les escombraries?

Vam entrar a l'habitació, i el nostre trencaclosques no era al seu lloc! No ho havíem aconseguit! Llavors, en Nico va baixar les escales i les dues vam pensar que aniríem a parar directes a les escombraries, però, de sobte, va obrir una bossa i va treure d'allí les nostres companyes.

Era la famosa bossa dels trencaclosques incomplets! Sis i jo estàvem molt contentes, no paràvem de fer salts d'alegria i abraçar les nostres companyes.

—Encara bo, que hem arribat a temps!

—Per culpa nostra totes vosaltres podíeu haver acabat a les escombraries. Hem après que som un equip i que hem de ser responsables perquè la nostra manera de comportar-nos pot fer mal a les altres— vaig dir.

A partir d'aquell dia, cada vegada que en Nico munta el nostre trencaclosques, ens sentim orgulloses de formar-ne part, i mai més no hem pensat en abandonar les nostres companyes.

